

РЕШЕНИЕ

№ 744

гр. София, 20.06.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

СОФИЙСКИ ГРАДСКИ СЪД, ТО VI-2, в закрито заседание на
двадесети юни през две хиляди двадесет и втора година в следния състав:

Председател: Атанас Маджев

като разгледа докладваното от Атанас Маджев Търговско дело №
20221100901086 по описа за 2022 година

Производството е по реда на чл.25 ЗТР, вр. с Глава XXI ГПК.

Образувано е по жалба на Р. Д. БЛ. легитимиращ се като заинтересовано лице по смисъла на чл. 273, ал. 2 ТЗ, във връзка с чл. 15, ал. 1, т. 3 ЗТРРЮЛНЦ /кредитор на неудовлетворено вземане за ликвидационен дял в качеството му на едноличен собственик на капитала на търговско дружество – „Г.С.Г.“ ЕООД, с ЕИК ***** – заличен търговец/. Жалбата е подадена срещу Отказ № 20220602151011 от 03.06.2022 г. постановен от длъжностно лице по регистрацията към АВ – ТР относно вписване на промени в обстоятелствата по партидата на дружеството, а именно – възобновяване на ликвидацията и вписване, като ликвидатор на дружеството на досегашния такъв - Р. Д. БЛ..

В жалбата са направени оплаквания, че постановеният негативен охранителен акт е незаконосъобразен, тъй като от ДЛР не е съобразно наличието на предвидените в закона предпоставки нужни за осъществяване на обстоятелствата, чието вписване е поискано. Отбелязано е, че в разпоредбата на чл. 273, ал. 2 ТЗ законодателя е предвидил нормативна възможност за възстановяване на производството по ликвидация в хипотеза, когато е реализирано вписване на заличаване на дружеството, а именно ако на по-късен етап се породи необходимост от упражняването на по-нататъшни действия за ликвидацията, то длъжностното лице назначава досегашния ликвидатор или нов предложен такъв. В жалбата е най-напред е застъпено, че Р.Б. е бившия ликвидатор на „Г.С.Г.“ ЕООД, а така също и бившия едноличен собственик на капитала на това дружество, като в качеството му на такъв не е получил удовлетворяване на вземането си за ликвидационен дял в дружеството. Освен това е изтъкнато, че към момент следващ заличаването на „Г.С.Г.“ ЕООД е открито неразпределено негово имущество, а именно вземания в размер на сумата от 42 391,68 лв. и от 6 061,85 лв. от „Т.“ АД, като в тази насока се цитира определение на ВКС. Предвид изложеното били налице изискуемите предпоставки за възобновяване на ликвидацията на заличеният търговец - „Г.С.Г.“ ЕООД и вписване, като ликвидатор на дружеството на лицето Р. Д. БЛ..

Органът по регистрация в лицето на Агенция по вписванията се е възползвал от правото си на отговор по жалбата, с които я оспорва и същевременно поддържа, че атакуваният отказ е законосъобразен и постановен при правилно приложение на изискванията в ЗТРРЮЛНЦ и ТЗ. Застъпено е виждането, че възобновяването на производството по ликвидация уредено в нормата на чл. 273, ал. 2 ТЗ е средство за продължаване на процеса по осребряване на имуществото, което е предвидено като изключение спрямо заличения търговец, съответно пристъпването към използването към така уреденото средство не означава, че дружеството отново придобива правосубектност с произтичащите от това последици. В този контекст с вписването на възобновяване на производство по ликвидация на заличения търговец не се осигурява възможност да предявява нови искове, или да продължи поддържането на вече заявени такива, респективно като последица от тях да се набави имущество, чието осребряване да се осъществи, а напротив целта е установеното неразпределено имущество притежавано от заличения след ликвидация търговец да може да бъде разпределено измежду кредиторите с установени вземания, като същите бъдат частично или изцяло удовлетворени. Уточнено е, че този процес се поверява за цялостно обслужване на ликвидатор, който се назначава наред с вписването на възобновяването на ликвидацията. Тъй като обаче нямало убедителни доказателства за открито неразпределено имущество на заличения търговец, то ДЛР съвсем правилно бил преценил да постанови отказ за вписване на заявените обстоятелства – възобновяване на ликвидация и назначаване на ликвидатор. Предвид това е поискано жалбата да бъде оставена без уважение, а на ответника по нея да се присъдят разноски за възнаграждение на юрисконсулт в размер на сумата от 300,00 лв.

Жалбата е подадена от легитимирана страна /заинтересовано лице сочещо се за неудовлетворен кредитор в производството по ликвидация за стойност на ликвидационен дял от капитала на заличеното дружество/, против подлежащ на съдебен контрол негативен охранителен акт и в пределите на установения от ЗТРРЮЛНЦ срок за обжалване, поради което същата следва да се възприеме за допустима.

Жалбата е неоснователна по следните причини :

Най-напред трябва да се отбележи, че съществува съществена разлика между подлежащите на вписване обстоятелства - продължаване на прекратено търговско дружество по реда на чл. 274 ТЗ и възобновяване на ликвидацията по реда на чл. 273, ал. 2 ТЗ, предвид различните материално-правни предпоставки за възникването им и лицата, които са оправомощени да ги заявят за вписване, определени в закона. В подкрепа на този извод е и разграничението направено в чл. 67, ал. 45 от Наредба № 1 от 14.02.2007 г. за водене, съхраняване и достъп до търговския регистър и до регистъра на юридическите лица с нестопанска цел, където са определено какви полета съдържа раздел "Ликвидация", като в т. 4 е посочено - "поле № 504 "Продължаване на дейността", а в т. 6 - "поле № 506 "Възобновяване на ликвидацията", което се попълва въз основа на акт на длъжностно лице по регистрацията по чл. 273, ал. 2 от Търговския закон", т.е. заявителят следва да направи искането си по различен начин, ако иска вписване на посочените обстоятелства, като по отношение на всяко едно от тях е длъжима проверката по чл. 21 от ЗТРРЮЛНЦ. В случаят е поискано вписване на обстоятелството - възобновяване на ликвидацията по реда на чл. 273, ал. 2 ТЗ. За да се извърши вписване на подобно обстоятелство обаче е необходимо заявителя да проведе доказване, че след приключване на ликвидационното производство спрямо „Г.С.Г.“ ЕООД към един по-късен момент е било открито неизвестно и неразпределено негово

имущество, което може да послужи за удовлетворяване на кредитори неполучили изпълнение на вземанията си в рамките на приключилата ликвидация. Подобно доказване в случая с „Г.С.Г.“ ЕООД не се наблюдава, като трябва да се отбележи, че на основание чл. 273, ал. 1 ТЗ през 2019 г. е осъществено вписване на заличаването на посочения търговец, като правен субект по причина приключило производство по ликвидация. С вписването на това обстоятелство в ТР „Г.С.Г.“ ЕООД е изгубил своята правосубектност, което е пречка същия да бъде надлежна страна в каквото и да е било правоотношение, било то материално или процесуално. Вписването на възобновяване на ликвидацията по реда на чл. 273, ал. 2 ТЗ по никакъв начин не рефлектира върху вече изгубеното от дружеството качество на правен субект, а единствено спомага открито към даден момент имущество, което е притежавано от този субект преди заличаването му да бъде разпределено с помощта на назначен да осъществи тази дейност ликвидатор между останалите неудовлетворени негови кредитори. Твърденията, че „Г.С.Г.“ ЕООД е носител на вземания спрямо „Т.“ АД в размерите упоменати в жалбата не се установяват с приобщените по преписката доказателства, като в полза на дружеството няма постановено присъждане на подобни вземания с какъвто и да е било добил стабилитет съдебен акт, в това число разпореждане за издаване на обратен изпълнителен лист. Следователно към момент предшестваш заличаването му като правен субект „Г.С.Г.“ ЕООД не се легитимира, като титуляр на права на вземания за парични суми с длъжник - „Т.“ АД, а това означава, че не е реализирана предпоставката откриване на неразпределено имущество, за която се посочи, че е основополагаща за фактическия състав по чл. 273, ал. 2 ТЗ, доколкото ако няма имущество, което да подлежи на разпределение, то безпредметно се явява възобновяването на ликвидацията, тъй като предназначението на това нормативно уредено юридическо средство е осигуряване разпределението на новооткритото имуществото на заличения правен субект измежду неговите неудовлетворени кредитори. В допълнение трябва да се каже и това, че доколкото правните последици на възобновяването на ликвидацията не включват възстановяване на правосубектност на заличения търговец, то дори и да се допусне подобно вписване не би било възможно „Г.С.Г.“ ЕООД правно валидно да поиска издаване на обратен изпълнителен лист срещу „Т.“ АД, респективно да осигури в правната си сфера имущество /права на вземания/, което да подлежи на разпределение, защото се касае до заличен правен субект неразполагащ, нито с материална, нито с процесуална легитимация, което е пречка същия да осъществява каквито и да е било правно обвързващи действия и сделки, съответно процесуални изявления адресирани към съд.

Мотивиран от горните съображения, натовареният с разрешаване на жалбата съд намира, че постановения отказ е законосъобразен и като такъв следва да бъде потвърден.

Що се касае до направеното от Агенция по вписванията искане за присъждане на разноски за възнаграждение на юрисконсулт осъществил представителство в настоящото производство по отношение на органа постановил обжалвания охранителен акт, съдът намира следното : Независимо от неоснователността на жалбата, в полза на Агенцията по вписванията не се поражда право на присъждане на съдебни разноски. И след измененията на чл. 25 ЗТРРЮЛНЦ, алинея 6 предвижда съдът да присъжда разноски на страните по реда на ГПК, а последният нормативен акт с процесуален характер е категоричен в това че : сторените в рамките на охранително производство разноски остават в тежест на молителя – чл. 541 ГПК. Производството по чл. 25 ЗТРРЮЛНЦ и след измененията има охранителен, а не исков характер. То

остава едностранно такова, тъй като произнасянето по молба за вписване/обявяване засяга ЕДИНСТВЕНО и само правната сфера на лицето, направило искането за вписване. Правната сфера на регистърния орган по никакъв начин не се засяга от произнасянето, затова и възможността на АВ да даде становище по депозирана жалба и да получи препис от постановено решение по жалбата не ѝ придава качеството страна в производството по чл. 25 ЗТРРЮЛНЦ. Това производство запазва едностранния си характер, поради което и независимо от изхода му разноси не могат да бъдат присъдени по реда на чл. 81, вр. чл. 78 ГПК с крайния съдебен акт. Следва да се отбележи, че съдът се произнася с изричен диспозитив само, когато присъжда разноси (те не са част от спорния предмет), затова при неоснователност на искането, по същото съдът не дължи произнасяне за отхвърлянето му с диспозитива на крайния акт.

Воден от горното съдът

РЕШИ:

ПОТВЪРЖДАВА Отказ № 20220602151011 от 03.06.2022 г. на длъжностно лице по регистрацията при Агенция по вписванията, постановен по заявление Б6 с вх. № 20220602151011 за вписване на промени в обстоятелствата по партидата на „Г.С.Г.“ ЕООД, с ЕИК ***** – заличен търговец, състоящи се във възобновяване на ликвидацията и вписване, като ликвидатор на дружеството на досегашния такъв - Р. Д. БЛ..

Решението подлежи на обжалване пред Софийски апелативен съд в 7-дневен срок от връчването му на жалбоподателя и на Агенцията по вписванията.

Съдия при Софийски градски съд: _____